

ei mõinud olla. Tema oli tõt rääkinud kui emale ütles: mino silmapilgud on loetud. Mina tõtasin leeaugule ja sosisin wanamoori kõrwa salamahti: „Teie tütreaga on lugu väga kurb, tema on suremisel ja ei saa mino arwates hommiko walget enam nägema.“ Wanamoor wahtis tumeda silmaga mino peale ja ei lausunud sõnakest, nõnda et lugu kahepeale jäi, kas ta mino sõnumeid oli kuulnud wai ei olnud. Mina ütlesin waljomine, kät tema õla peale pannes: „Teie tütar on suremisel!“ — Wana eit jäi tuimaks kui puutük, aga üks tühi pudel tema rüpes tunnistas awalikult, et tühendatut sisu eidelese pea uimaseks oli teinud. Sureja säng on muido üks wägew õpetaja, kes sõnata waljomad südamed rusuks wõib teha, aga siin istub üks ema tütre sängi ligidal ja ei pane seda asja paljo tähele.

Haige läks igal silmapilgul rängemaks ja rahunumaks; tema wiiskas läsi ühest kohast teisi, püüdis peat asemelt tõsta, aga nõder jõud keelas tahtmise täitmist ära.

Mina istusin sängi kõrwa peale, tõitsin pahema kääga lahkuja pea ülesse, käänasin oma suu tema kõrwa ligi ja ütlesin lahke sõnaga: „Armas lahkuja hing! sino udupilwed halawad kui hommikune kaste päikesse paistel kaduma; raskem osa langeb wespisarais maha, kergem tõuseb pilwe kombel ülesse. Sino waim ei tunne enam warjo raskust, waid sirutab kaawanud tiiwu, kui pesast wõerdum linno poeg, ja ptab tiiwade rammu katsuda, kas jaksawad Issa-

maale lenda! On sul midagi ütlemist, siis räägi, enne kui keelepaelad luku lähawad.

Teeleminija ei kuulnud mino jutu, waid wahtis wõderaks läinud silmaga sängijalgotsa, kus — mis ma nüüd wast nägin — üks lapsok sängi ja nurga seina wahel pingi peal magas. Lapsokese peale käis siwad haige silmad, ja kuidas koge kuulda saame — mõted.

„Kui sinust niisugune wilets loom peaks saama kui sino ema oli,“ — ütles ta lapse peale waadates — „siis lägistasin sind paremine oma kääga ära, kui et teistele risuks ja rahwale teotuseks maha jätaksin. Wäriise, wäriise, wärdjas! — Sino ema on kull ja isa sul wäetil ei ole. Sul on silmad peas — kelle silmad? Jah, kuriwaim istub sul silmas ja naerab mino wasto, kui tahaks ütelda: Ema pani kelgo laka otsale, tütar wõtab kelgo ja sõidab sedasama teed. Urjoh! Sina tõmbad suufese nutule? Mis sul wiga wäätile? — Tule mino warjawa kaiso, ja oled ommetegi mino laps! Armas lapsokel kas ehl kogemata sulle wiga tegin?“

„Laps magas rahulist ja ei ole temale kedagi wiga teinud,“ ütlesin haige kõrwa sisse.

Tema pööras silmad mino poole, waatas natuke aega, otsago tahaks tunnistada ja segasid mõteid kohendades meeletuletada, kes praego temaga oli rääkinud. Siis katsus ta mino kää naal peat kõrge male tõsta ja ütles: „Kangro Jüri! — tänan teid, et mino palumist kuulsite ja Else weel wiimist lorda